

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Ὡ Τιμόθεε, τὴν παρακαταθήκην φύλαξον, ἐκτρεπόμενος τὰς βεβήλους κενοφωνίας καὶ ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως, ἢν τινες ἐπαγγελλόμενοι περὶ τὴν πίστιν ἠστόχησαν (Α΄ Τιμ. ς΄ 20-21).

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ «ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ» • ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ-ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1998 • ΤΕΥΧΟΣ 2

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐπιστροφή στὶς ρίζες	σελ. 1
Μία Ὁρθόδοξη θεώρηση τοῦ Διαλόγου μὲ τοὺς Ἀντιχαλκηδόνιους	σελ. 2
Κάθε θρησκεία νὰ ἀφομοιώσει τὸ πνεῦμα τῶν ἄλλων θρησκειῶν	σελ. 3
Ἡ Πατριαρχικὴ Ἐγκύκλιος τοῦ 1920	σελ. 4
Ὁ ἀρχιεπισκοπικὸς λόγος καὶ ὁ ἀντιεκκλησιαστικὸς ἀντίλογος	σελ. 5
Εἰδήσεις καὶ Σχόλια	σελ. 8

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΙΣ ΡΙΖΕΣ

Συγκινητικὴ καὶ πολὺ τιμητικὴ γιὰ τὴν ταπεινότητά μας ἦταν ἡ ἀνταπόκριση πού δρῆκε τὸ πρῶτο τεῦχος τῆς «Παρακαταθήκης».

Ἐπίσκοποι, μὲ πρῶτον τὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χριστόδουλο, ἡγούμενοι καὶ γερόντισσες ἱερῶν μονῶν, κληρικοί, μοναχοὶ καὶ λαϊκοὶ ἔσπευσαν νὰ μᾶς στηρίξουν στό ἐγχείρημά μας.

Πολλὰ ἀπὸ τὰ γράμματα ἦσαν συγκινητικά, γραμμένα ἀπὸ τὸ περίσσευμα τῆς καρδιάς.

Γράφει χαρακτηριστικὰ γνωστός ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας μας: «Τὸ περιοδικό σας μὲ κατενθουσίασε! Σὰς εὐχαριστῶ. Ἀποπνέει ἄρωμα γνησίας καὶ ὀρθοδόξου παραδοσιακότητος, καὶ ἀπὸ τὸ πρῶτο φύλλο του γεμίζει μὲ αἰσιοδοξία τίς καρδιές ὄλων, ὅσοι πονοῦν γιὰ τὴν πορεία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας μέσα ἀπὸ τὸν ἀθλιέστατο θρησκευτικὸ συγκρητισμὸ τῆς ἐποχῆς μας».

Ἐνας φοιτητῆς 23 ἐτῶν μᾶς γράφει μεταξὺ ἄλλων: «Μελετώντας το, διέκρινα ὅτι διαπνέεται, εὐτυχῶς ἀπὸ ἀέρα προερχόμενο ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξη Χριστιανικὴ παράδοση». Καὶ στή

συνέχεια ζητεῖ, ὅπως καὶ πολλοὶ ἄλλοι, νὰ τὸν ἐγγράψουμε ὡς συνδρομητῆ.

Ὅλα αὐτὰ, βέβαια, μᾶς κάνουν νὰ αισθανόμεθα ἀκόμη μεγαλύτερη τὴν εὐθύνη νὰ ἀρθρώσουμε λόγο θεμελιωμένο στὴν Ὁρθόδοξη Πατριαρχικὴ μας παράδοση. Μὲ ἀγάπη γιὰ τὴν ἀλήθεια. Χωρὶς φόβο ἀλλὰ καὶ χωρὶς πάθος. Εὐθαρσῶς ἀλλὰ καὶ μὲ νηφαλιότητα.

Εἶναι παρήγορον ὅτι ὁ εὐσεβὴς λαὸς μας, παρὰ τὴν προσπάθεια πού γίνεται ἐδῶ καὶ τόσα χρόνια - ἀπὸ τὴν ἴδρυση οὐσιαστικά τοῦ νεοελληνικοῦ κράτους καὶ μετὰ - γιὰ τὴν ἀποκοπὴ του ἀπὸ τίς ρίζες τῆς Ἑλληνορθοδόξου παραδόσεως μας, μόνον ἐπιφανειακά καὶ σὲ μικρὴ ἔκταση ἔχει ἀλλοιωθεῖ. Ἐπιζητεῖ τὸ γνήσιο. Ὅταν τὸ συναντήσῃ, παίρνει ὡς ἄλλος ἄσωτος υἱὸς τὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς στό πατρικὸ σπίτι.

Στὴν πορεία αὐτὴ τῆς ἐπιστροφῆς στὴν πολυτίμητη Παρακαταθήκη τῆς Ρωμηοσύνης καὶ τῆς Ὁρθοδόξιας, φιλοδοξεῖ νὰ συμβάλῃ καὶ τὸ περιοδικό μας. Πολύτιμος ἀρωγὸς μας οἱ εὐχές τῆς Παναγίας καὶ τῶν ἁγίων μας, καὶ ὅσων πονοῦν γιὰ τὴν πίστη καὶ τὴν παράδοση μας.

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΜΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΘΕΩΡΗΣΗ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΝΤΙΧΑΛΚΗΔΟΝΙΟΥΣ

Στή Δαμασκό της Συρίας πραγματοποιήθηκε (2-6/2/1998) η Συνέλευση της Μικτής Θεολογικής Επιτροπής επί των Ποιμαντικών και Λειτουργικών θεμάτων, για να συζητηθούν οι τρόποι υπερβάσεως των εμποδίων για την πλήρη ένωση με τους Αντιχαλκηδόνιους. Η εισήγηση του Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Κυρηναίας κ. Παύλου, εκπροσώπου της Εκκλησίας της Κύπρου, πρέπει να θεωρηθεί καθοριστικής σημασίας για την πορεία αυτού του διαλόγου. Στην πραγματικότητα είναι τροχοπέδη στην ανορθόδοξη εξέλιξή του.

Όσοι γνωρίζουν την εξέλιξη του διαλόγου αυτού, κατανοούν ότι πραγματοποιήθηκαν τρία βήματα: Τό πρώτο βήμα ήταν η από κοινού παραδοχή ότι Ὁρθόδοξοι και Αντιχαλκηδόνιοι είχαμε δήθεν ανέκαθεν την ἴδια Χριστολογία και γενικῶς την ἴδια ἀποστολική Πίστη και Παράδοση. Τό δεύτερο βήμα ήταν ὁ σοφιστικός παραμερισμός τῆς Δ' Οἰκουμένης Συνόδου ἀπό τό ἐπίκεντρο τῶν συζητήσεων, μέ ἀποτέλεσμα νά ὑποστηριχθεῖ ὅτι ἡ ἀποδοχή αὐτῆς και τῶν ἐπομένων Οἰκουμένων Συνόδων θά εἶναι ἀντικείμενο συζητήσεων μετά ἀπό τήν ἀποκατάσταση τῆς πλήρους ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας. Τό τρίτο βήμα ήταν νά ἀναγνωρισθεῖ ὅτι οἱ αἵρεσιάρχες Διόσκορος και Σεβῆρος δέν ἦσαν αἰρετικοί στά χριστολογικά τους φρονήματα, ἀλλά ὅτι ἔτσι τούς χαρακτήρισαν οἱ Ὁρθόδοξοι Πατέρες, ἐπειδή ἀπλῶς ἔσχισαν τήν Ἐκκλησία λόγω λεκτικῶν παρανοήσεων και ἄλλων ἱστορικῶν και πολιτικῶν λόγων. Τό τέταρτο βήμα

ἦταν νά ἀποδειχθεῖ ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἔχει τήν αὐθεντία νά αἶρει ἀναθέματα πού ἐξεφώνησαν Οἰκουμενικές Σύνοδοι. Καί τό τελευταῖο βήμα ἦταν νά ἀρθοῦν ἐκ μέσου τῆς λειτουργικῆς φύσεως ἐμπόδια (ἀναθέματα, τροπάρια πού ἀποκαλοῦν τόν Διόσκορο και Σεβῆρο αἰρετικούς κ.λπ.) γιά τήν ψυχολογική προετοιμασία τῶν λαῶν ἐν ὄψει τῆς μελετωμένης ἐνώσεως.

Μέ τήν εισήγησή του ὁ Πανιερωτάτος κ. Παῦλος ἀπέδειξε ὅτι ὅλα αὐτά ἀποτελοῦν εὐθεία προσβολή στήν Πίστη και τήν Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας, προσβολή τῆς ἀγιότητος και τῆς αὐθεντίας τῶν ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων και τοῦ κύρους ἐγκρίτων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Προσδιόρισε, ὅτι ὁ ὁ μόνος τρόπος ἐνώσεως τῶν Ἀντιχαλκηδονίων μέ τήν Ἐκκλησία, εἶναι ἡ πλήρης και ἀνεπιφύλακτος ἀποδοχή τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων και τῆς Χριστολογικῆς τῶν διδασκαλίας ἀπό μέρος τῶν Ἀντιχαλκηδονίων, καθῶς και ἡ ὑπ' αὐτῶν καταδίκη τῶν μέχρι τώρα “θεολόγων” και “Πατέρων” τους.

Ἡ εισήγηση τοῦ Πανιερωτάτου ἔχει ἐκδοθεῖ σέ ἰδιαίτερο τευχίδιο τόν Μάρτιο τοῦ 1998 μέ τίτλο: “ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΑΝΤΙΧΑΛΚΗΔΟΝΙΟΙ. - Ὁ μεταξύ τους Θεολογικός Διάλογος”. Εἶναι ὀρθοδοξότατο κείμενο, ἀκολουθεῖ τή σειρά τῶν ὁμολογιακῶν κειμένων τῶν Ἁγίων Πατέρων και ὡς τέτοιο τιμᾷ τόν ἴδιο, τήν Ἐκκλησία τῆς Κύπρου και τήν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία μας γενικά. Ἐλπίζουμε νά ἔχει τήν δέουσα ἀπήχηση και στούς ὑπευθύνους κύκλους πού διευθύνουν τόν διάλογο. Πρός δόξαν Θεοῦ και τῆς Ἐκκλησίας. ☩

«ΚΑΘΕ ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΝΑ ΑΦΟΜΟΙΩΣΕΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΘΡΗΣΚΕΙΩΝ»

Λημοσιεύουμε κατωτέρω ένα απόσπασμα της ομιλίας του Ίνδοϋ γκουρού Βιδεκανάντα στην τελευταία συνεδρίαση του Κοινοβουλίου των θρησκειών του κόσμου (Σικάγο, 27.9.1893), διότι εκφράζει άριστα, γραμμένο μάλιστα πριν από 105 χρόνια, τό πνεῦμα τοῦ θρησκευτικοῦ συγκρητισμοῦ καί τῆς νεοεποχικῆς πανθρησκείας.

Τό Κοινοβούλιο τῶν θρησκειῶν τοῦ κόσμου εἶναι πιά γεγονός καί ὁ ἐλεήμων Πατέρας ἔχει δοηθήσει ὅσους ἐργάστηκαν γιά τήν ἐπίτευξή του, στεφανώνοντας μέ ἐπιτυχία τούς ἀνιδιοτελεῖς μόχθους των.

Ἔνα εὐχαριστῶ σ' αὐτές τίς εὐγενεῖς ψυχές πού ἡ ἀγάπη τους γιά τήν ἀλήθεια καί ἡ καλοσύνη τους ὀραματίστηκαν καί ἐπέτυχαν αὐτό τό γεγονός. Ὁφείλω εὐχαριστίες σέ ὄλες τίς φιλελεύθερες ψυχές πού ἔχουν κατακλύσει αὐτή τήν αἴθουσα. Ἐπίσης εὐχαριστῶ ἐσᾶς, τό φωτισμένο ἀκροατήριό, γιά τήν ἐνιαία ἐγγενείας πρὸς τό πρόσωπό μου καθώς καί τήν ἀποδοχή ἐκ μέρους σας κάθε σκέψης πού τείνει νά ἐκμηδενίσει τίς θρησκευτικές διαφορές. Σέ κάποιες στιγμές ἀκούστηκαν κάποια δυσμενῆ σχόλια. Εὐχαριστῶ ιδιαίτερα γι' αὐτά, μιά καί μέ τήν ἔντονη ἀντιπαράθεσή τους ἡ γενική ἀρμονία κατέστη πιό γλυκειά.

Ἔχουν εἰπωθεῖ πολλά γιά τό κοινό ὑπόδαθρο τῆς ἐνότητος τῶν θρησκειῶν. Δέν πρόκειται αὐτή τή στιγμή νά εἰσηγηθῶ δειλά-δειλά τή δική μου θεωρία. Ἀλλά ἂν κάποιος ἀπό αὐτό τό ἀκροατήριό ἐλπίζει ὅτι αὐτή ἡ ἐνότης θά ἔρθει μέ τό θρίαμβο μιᾶς ὁποιασδήποτε θρησκείας καί τόν ἀφανισμό τῶν ἄλλων, σ' αὐτόν δέν ἔχω παρά νά πῶ: «Ἀδερφέ μου, οἱ ἐλπίδες σου θά διαφραστοῦν».

Μήπως ἐπιθυμῶ οἱ Χριστιανοί νά γίνουν Ἰνδουϊστές; Πρὸς Θεοῦ! Μήπως ἐπιθυμῶ οἱ Ἰνδουϊστές ἢ οἱ Βουδδιστές νά γίνουν Χριστιανοί; Πρὸς Θεοῦ!

Ὁ σπόρος ἔχει φυτευθεῖ καί ἡ γῆ, ὁ ἀέρας καί τό νερό, ὅλα εἶναι γύρω ἀπό τό σπόρο. Μήπως ὁ σπόρος μπορεῖ νά γίνει γῆ, νερό ἢ ἀέρας; Ὁχι. Ὁ σπόρος θά γίνει φυτό, θά ἀναπτυχθεῖ

σύμφωνα μέ τούς νόμους τῆς φύσεως, ἀφομοιώνοντας τόν ἀέρα, τή γῆ, τό νερό καί μετατρέποντάς τα σέ φυτικές οὐσίες γιά τήν εὐδοκίμηση τοῦ φυτοῦ.

Τό ἴδιο ἰσχύει καί γιά τίς θρησκείες. Οἱ Χριστιανοί δέν πρέπει νά γίνουν Ἰνδουϊστές, οὔτε Βουδδιστές· οὔτε καί αὐτοί νά γίνουν Χριστιανοί. Ἀλλά κάθε θρησκεία θά πρέπει νά ἀφομοιώσει τό πνεῦμα τῶν ἄλλων θρησκειῶν, διατηρώντας ὡστόσο τίς ἰδιαιτερότητές της, προκειμένου νά ἀναπτυχθεῖ σύμφωνα μέ τούς δικούς της νόμους.

Ἄν τό Κοινοβούλιο θρησκειῶν ἔχει παρουσιάσει κάτι στόν κόσμο, αὐτό εἶναι ὅτι ἔχει ἀποδείξει πώς ἡ ἀγιότης, ἡ καθαρῆ καρδιά καί ἡ φιλανθρωπία δέν βρῖσκονται ἀποκλειστικά στήν κατοχή μιᾶς ὁποιασδήποτε ἐκκλησίας τοῦ κόσμου καί ὅτι κάθε σύστημα ἔχει νά παρουσιάσει ἀνθρώπους διακεκριμένους. Ἐν ὄψει αὐτῶν τῶν μαρτυριῶν, ἂν κάποιος ὀραματίζεται τήν ἀποκλειστική ἐπικράτηση τῆς δικῆς του μόνο θρησκείας καί τήν καταστροφή τῶν ἄλλων, λυποῦμαι ἀπό τά βάθη τῆς ψυχῆς μου καί τοῦ ἀπαντῶ ὅτι σύντομα, παρά τίς ὅποιες ἀντιστάσεις, πάνω στό λάβαρο κάθε θρησκείας θά εἶναι γραμμένες οἱ φράσεις: «Βοήθησε καί μήν ἀντιμάχεσαι», «Ἀφομοίωση καί ὄχι καταστροφή», «Ἀρμονία καί Εἰρήνη καί ὄχι διχόνοια».

Αὐτά ἔλεγε τότε ὁ Ἰνδός γκουρού καί θά τά ἐπαναλάμβανε καί σήμερα.

Θά πρέπει λοιπόν «κάθε θρησκεία νά ἀφομοιώσει τό πνεῦμα τῶν ἄλλων θρησκειῶν, διατηρώντας ὡστόσο τίς ἰδιαιτερότητές της». Πάνω σ' αὐτή τή βασική ἰδέα στηρίζεται τό πρόγραμμα τοῦ ΟΗΕ «Unity on diversity» (Ἐνότητα στή διαφορετικότητα) γιά τή σύγκλιση τῶν θρησκειῶν, ὅπως καί ἡ «Γιορτή τῆς θρησκευτικῆς ποικιλίας» πού ὀργάνωσε τό Β' «Κοινοβούλιο θρησκειῶν τοῦ κόσμου» πού συνήλθε πάλι στό Σικάγο τό 1993, ἑκατό χρόνια ἀκριβῶς μετά τό πρῶτο τοῦ 1893, τοῦ ὁποίου ψυχῆ ἦταν ὁ προαναφερθεῖς Ἰνδός γκουρού.

Ἄς σημειωθεῖ ὅτι ἡ ἀνοχή πού φαίνεται νά ὑπάρχει ἐδῶ καί ἡ ἀποδοχή ἑνός πλουραλιστι-

κοῦ θρησκευτικοῦ μοντέλου εἶναι ἐντύπωση πλασματική. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἄνθρωποι τῆς «Νέας Ἐποχῆς», ὅπως ὁ Βιβεκανάντα, βλέπουν τό Χριστιανισμό ὑποτιμητικά καί συγκαταβατικά ὡς τῆ θρησκεία τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς, σέ ἀντίθεση μέ τό δικό τους πιστεύω, πού εἶναι ἡ «πνευματικότητα τῆς Νέας Ἐποχῆς». Γι' αὐτούς, πᾶς μή ὀπαδός τῆς «Νέας Ἐποχῆς», εὐρίσκεται σέ κατώτερο ἐξελικτικό ἐπίπεδο σέ σχέση μέ τό δικό τους.

Ἴδού τί γράφει ὁ μακαριστός π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος στό περιοδικό *Διάλογος*, τ.1, σελ. 16, ὑπό τόν τίτλο *Πρός μιά νέα «πανθρησκεία»*:

Τό Α' Κοινοβούλιο τῶν Θρησκειῶν τοῦ Κόσμου (1893) ἦταν ἡ ἀφετηρία τῆς ἱεραποστολικῆς ἐκστρατείας τοῦ Ἰνδουϊσμοῦ-Βουδδισμοῦ γιά τήν πνευματική ἄλωση τῆς Δύσεως. Χαρακτηριστικό ἀλλά καί ἀποκαλυπτικό εἶναι τό ἀκόλουθο ἀπόσπασμα ἀπό τόν «πύρινο λόγο» τοῦ Swami Vivekananda σέ φοιτητές στό Mandras κατά τή ἐπιστροφή του στήν Ἰνδία, ὅπου τοῦ ἔγινε ἀποθεωτική ὑποδοχή: «Αὐτό

εἶναι τό μεγάλο ἰδανικό πού βρῖσκεται μπροστά μας, καί ὁ καθένας πρέπει γι' αὐτό νά ὀπλισθεῖ - ἡ ἄλωση τοῦ κόσμου ἀπό τήν Ἰνδία - τίποτε τό λιγότερο ἀπό αὐτό, καί ὅλοι ἔμεῖς πρέπει νά ὀπλισθοῦμε καί νά τεντώσουμε γι' αὐτό τό σκοπό κάθε νεῦρο... Σήκω, Ἰνδία, καί κυριεύσε τόν κόσμο μέ τήν πνευματικότητά σου... Αὐτό πού πρέπει νά κυριεύσει τή Δύση εἶναι ἡ πνευματικότητα...»

Καί ἐπανερχόμεθα στό Β' «Κοινοβούλιο» τοῦ 1993. Στό Σικάγο, λοιπόν, τό 1993 ἀνακοινώθηκε ὅτι παπικοί μοναχοί θά πῆγαιναν γιά ἓνα διάστημα νά ζήσουν σέ βουδδιστικό μοναστήρι καί βουδδιστές σέ παπικό, ὥστε «ἡ μία θρησκευτική παράδοση νά ἐμπλουτισθεῖ ἀπό τήν ἄλλη».

Καί τό ἐρώτημα: Εἶναι δυνατόν σέ παρόμοιες δαιμονικῆς ἐμπνεύσεως διοργανώσεις (Ἀσσίζη 1986, «Κοινοβούλιο τῶν θρησκειῶν τοῦ κόσμου» κ.λπ.) νά μετέχουν καί Ὁρθόδοξοι χωρίς νά ἀρνοῦνται τό Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ;

Η ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΟΥ 1920

Δέν ἔχει ἴσως προσεχθεῖ, ὅσο θά ἔπρεπε, τό πόσο πιστά ἡ σύγχρονη «οἰκουμενική κίνηση» ἐφαρμόζει τίς γραμμές πού προδιέγραψε ἡ Πατριαρχική Ἐγκύκλιος τοῦ 1920 γιά τό θέμα τοῦ λεγομένου οἰκουμενισμοῦ. Ἐνδεικτικῶς παραθέτουμε τό ἀκόλουθο τμήμα τῆς Ἐγκυκλίου τό ὁποῖο διαλαμβάνει πρακτικές προτάσεις γιά νά καταστεῖ «ζωηρότερα αὕτη τῶν Ἐκκλησιῶν πρὸς ἀλλήλας συνάφεια» (βλ. Β. Σταυρίδου, *Ἱστορία τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως*, 1964, σελ. 127-131).

Ἡ πορεία λοιπόν πρὸς τήν ἔνωση θά διευκολυνθεῖ:

«Διά τῆς παραδοχῆς ἐνιαίου ἡμερολογίου πρὸς ταυτόχρονον ἑορτασμόν τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἑορτῶν ἀπό πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν.

Διά τῆς ἀνταλλαγῆς ἀδελφικῶν γραμμῶν κατὰ τάς μεγάλας τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἐνιαυτοῦ ἑορτάς, ἐν αἷς εἴθισται, καί ἐν ἄλλαις ἐκτάκτοις περιστάσει.

Διά τῆς οἰκειότερας συσχετίσεως τῶν ἐκσταχοῦ εὐρισκομένων ἀντιπροσώπων τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν.

Διά τῆς ἐπικοινωνίας τῶν θεολογικῶν σχολῶν καί τῶν ἀντιπροσώπων τῆς θεολογικῆς ἐπιστήμης, καί διά τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν ἐν ἐκάστη ἐκκλησίᾳ ἐκδιδομένων θεολογικῶν καί ἐκκλησιαστικῶν περιοδικῶν καί συγγραμμάτων.

Διά τῆς ἀποστολῆς νέων χάριν σπουδῶν, ἀπό τῆς μιᾶς εἰς τάς σχολάς τῆς ἄλλης ἐκκλησίας.

Διά τῆς συγκροτήσεως παγχριστιανικῶν συνεδρίων πρὸς ἐξέτασιν ζητημάτων, κοινού πάσαις ταῖς Ἐκκλησίαις ἐνδιαφέροντος.

Διά τῆς ἀπαθοῦς καί ἐπὶ τό ἱστορικώτερον ἐξετάσεως τῶν δογματικῶν διαφορῶν, ἀπό τῆς ἔδρας καί ἐν ταῖς συγγραφαῖς.

Διά τοῦ ἀμοιβαίου σεβασμοῦ τῶν κρατούντων ἐν ταῖς διαφόροις Ἐκκλησίαις ἡθῶν καί

ἐθίμων.

Διά τῆς παροχῆς ἀμοιβαίως εὐκτηρίων οἰκων καὶ κοιμητηρίων διά τὰς κηδεΐας καὶ τὴν ταφὴν τῶν ἐν τῇ ξένη ἀποθνησκόντων ὁπαδῶν τῶν ἐτέρων ὁμολογιῶν.

Διά τοῦ διακανονισμοῦ μεταξύ τῶν διαφορῶν ὁμολογιῶν τοῦ ζητήματος τῶν μικτῶν γά-

μων.

Διά τῆς πρόφρονος τέλους ἀμοιβαίας ὑποστηρίξεως τῶν Ἐκκλησιῶν ἐν τοῖς ἔργοις τῆς θρησκευτικῆς ἐπιρρώσεως, τῆς φιλανθρωπίας καὶ τοῖς παραπλησίσις».

Χρειάζονται σχόλια;

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΝΤΙΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙΛΟΓΟΣ

Συνέντευξη μὲ τὸν πρωτοπρεσβύτερο Γεώργιο Μεταλληνό, καθηγητὴ Πανεπιστημίου.

1) Ποῦ ἀποδίδετε τὶς συνεχεῖς ἐπιθέσεις πού γίνονται κατὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου;

Εἶναι γεγονός ὅτι, ἐνῶ ὁ ἀπλὸς καὶ ἀνυπόκριτος λαὸς θέλγεται ἀπὸ τὸν καθαρὰ «χρυσοστομικὸ» λόγο τοῦ Ἀρχιεπισκόπου μας, ἄλλοι δυσαρεστοῦνται, ἐκδηλώνοντας μάλιστα γραπτὰ ἢ προφορικὰ τὴν ἀντίθεσή τους. Εἶναι πρῶτα οἱ συνήθεις «ἀντιεκκλησιαστικοί», ὅπως τοὺς ὀνομάζω, πού θὰ ἤθελαν μιὰν Ἐκκλησία «πολυάσχολη, ἀλλὰ νεκρὴ» (busy, but dead), δηλαδή ἀσχολούμενη μὲ τὰ «ὑπερβατικά» καὶ «μεταθανάτια», ἀλλ' ὄχι μὲ τὰ καθημερινὰ προβλήματα αὐτοῦ τοῦ λαοῦ. Αὐτὸ τὸ εἶχε ἐκφράσει στὴν τηλεόραση (ἐκπομπὴ κ. Γ. Τράγκα) καὶ ὁ πρῶν Μέγας Διδάσκαλος τῆς Στοᾶς κ. Μανέας, ὑποστηρίζοντας τὴν «ἀφελή» θέση, ὅτι ὁ Τεκτονισμὸς ἀσχολεῖται μὲ τὰ γήϊνα, ἐνῶ ἡ Ὁρθοδοξία μὲ τὰ μετὰ θάνατον πράγματα! Αὐτὸ ξαναδιατυπώθηκε πρόσφατα καὶ ἀπὸ γνωστὸ πανεπιστημιακὸ συνάδελφο!

Οἱ «συνήθεις» αὐτοὶ ἀντιεκκλησιαστικοὶ μεγεθύνουν σκόπιμα κάθε λόγο τοῦ Μακαριωτάτου, καὶ τὸν ἀθώοτερο ἀκόμη, διότι τὸ μόνο πού θέλουν εἶναι ἡ δημιουργία θορύβου καὶ κατακραυγῆς κατὰ «τῆς Ἐκκλησίας», ὥστε νὰ βραχυνθεῖ ὁ δρόμος πρὸς τὸν ἐπαχθὴ γιὰ τὴν Ἐκκλησία χωρισμὸ (=ἀποσύνδεση τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπὸ τὶς πολιτειακὲς δομές). Διότι ὁ μανιώδης λ.χ. τוניσμὸς τῶν ἀναφερομένων

στὴν Πόλιν ἱστορικῶν δημοτικῶν τραγουδιῶν, πού ὅσοι ἔχουμε σχέση μὲ τὴν Ἐκκλησία τὰ τραγουδάμε ἀπὸ τὰ παιδικὰ μας χρόνια, χωρὶς ποτὲ νὰ διαμαρτυρηθοῦν οἱ Τοῦρκοι, μόνο σκοπιμότητα ἐξυπηρετεῖ: νὰ στηριχθεῖ κατηγορία κατὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Δημιουργεῖται, ἔτσι, ζήτημα ἐκεῖ πού θὰ μπορούσε νὰ μὴν ὑπάρχει.

Εἶναι βέβαια γεγονός ὅτι ὅλοι αὐτοὶ δὲν ἔχουν μάθει νὰ ἀκούουν γνήσιο ἐκκλησιαστικὸ λόγο (θεολογικὸ καὶ ἐθνικὸ) ἢ νὰ τὸν ἀποτιμοῦν σωστά. Μήπως ὁ ἀρχιεπίσκοπος Σεραφείμ δὲν ἤγειτο τοῦ Βορειοηπειρωτικοῦ καὶ Κυπριακοῦ ἀγῶνος στὴν Ἑλλάδα, ἀκολουθώντας τὴν παράδοση τῶν προκατόχων του; Ἡ ἐθνικὴ κινητικότητα τοῦ μακαριστοῦ Σεραφείμ ἦταν ἠχηρότατη μέσα στὴ σιωπὴ τῆς! Μήπως δὲν τὸ γνώριζαν αὐτὸ οἱ διάφοροι ἐξωτερικοὶ ἐχθροὶ μας; Τὸ ἀστεῖο δὲ εἶναι, ὅτι γινόμαστε «τουρρικότεροι τῶν Τούρκων», ἀποκρούοντας τὸν ἀθῶο λόγο τοῦ Μακαριωτάτου, πρὶν ἀκόμη διαμαρτυρηθοῦν οἱ Τοῦρκοι! Ἔλεγα σὲ κάποιον γνωστὸ Πολιτικὸ, τοποθετούμενος στὸ θέμα: Ἐάν κάποτε φτάσουμε σὲ σχέσεις καλῆς γειτονίας καὶ φιλίας μὲ τοὺς Τούρκους, δὲν θὰ γίνῃ πραγματικότητα ὁ εὐχετικὸς λόγος τοῦ Μακαριωτάτου, νὰ λειτουργήσουμε, μὲ τὴν ἄδειά τους στὴν Τραπεζοῦντα; Ἡ, ἂν ἡ Τουρκία γίνῃ «ἐταῖρος» μας στὴν Εὐρώπη (στὴν πολιτικὴ τίποτε δὲν ἀποκλείεται), μήπως δὲν θὰ πηγαίνουμε στὸν Πόντο, ὅπως πᾶμε σήμερον στὴ Γαλλία ἢ τὴ Γερμανία;

Δέν εἶναι πάντα ὁ πόλεμος ἢ λύση, ὅπως κάποιοι φοβοῦνται. Ἀντίθετα, ὅσο πιό ψοφοδεεῖς εἴμεθα, τόσο περισσότερο ἀποθρασύνονται οἱ γείτονές μας καί οἱ ἀδυσώπητοι πάτρωνές τους. Ὁ εὐφυῆς Καραγκιόζης εἶναι ὁ τύπος τοῦ ἱστορικά ἐπιδιώνοντος Ἕλληνας-Ρωμοῦ καί ὄχι ὁ ψοφοδεῆς Χατζηαδάτης...

Ἐπιτίθενται στόν Μακαριώτατο καί οἱ μὴ δυνάμενοι νά κατανοήσουν κάποια ἀπλᾶ πράγματα, λόγω τῆς τελείας ἀπουσίας σχέσεως τους μέ τόν χῶρο τῆς παραδόσεώς μας. Δέν μποροῦν ἢ δέν θέλουν νά κατανοήσουν, ὅτι ὁ Μακαριώτατος εἶναι ἐπίσκοπος καί ποιμένας τῆς περιοχῆς τῶν Ἀθηνῶν καί, ἀφοῦ ἡ συντριπτική πλειοψηφία τοῦ πληθυσμοῦ μας εἶναι — μέ τή δήλωσή τους στίς συχνές σφυγμομετρήσεις — Ὁρθόδοξοι, ὅταν κηρύττει στοὺς ναοὺς, μιλεῖ ὅπως κάθε ποιμένας, παράλληλα μέ ὄλους τοὺς ἄλλους ποιμένάρχες μας, καί ὄχι ὡς «Ἀρχηγός» τῆς Ἐκκλησίας μας (ἀντίστοιχο τοῦ «Πρωθυπουργοῦ τῆς Ἐκκλησίας»), ὅπως τὸν ἀποκαλοῦν οἱ ἀνίδεοι γιά νά ἐνοχοποιοῦν περισσότερο τὰ λόγια του. Ἀρχηγός τῆς Ἐκκλησίας, στήν τοπική καί παγκόσμια φανέρωσή της, εἶναι ὁ Χριστός. Βλέπω δηλαδή πάντα σκοπιμότητα στίς ἐναντίον τοῦ Μακαριωτάτου ἐπιθέσεις.

Κάποιοι πολιτικοὶ ἐμπλέκονται στίς παγίδες αὐτῆς καί, ἐνῶ μποροῦν νά ἀποδυναμώσουν κάποιες παρεξηγήσιμες λέξεις, τίς τονίζουν, γιά νά δώσουν ἐμφαση. Οἱ κομματικοὶ λόγοι ἔχουν στό σημεῖο αὐτό τήν προτεραιότητα... Ποτέ οἱ κρατοῦντες δέν θέλουν νά ὑπάρχει ἀντίλογος, ὅταν μάλιστα τὸ εὐρὸ λαϊκὸ στρώμα συντάσσεται μέ τὸν — ἔστω καί χωρὶς κακή πρόθεση — κριτικὸ ποιμαντικὸ λόγο. Σ' αὐτῆς τίς περιπτώσεις, ὁ κομματικὰ ἐξαρτημένος θὰ ἦταν εὐχρηστότερος! Γι' αὐτὸ δέν μπορῶ νά ἀνεχθῶ τὴν ἀνοίκεια προσπάθεια νά πληγεῖ ὁ Μακαριώτατος ὡς «χουντικός» κ.λπ. Ἐπειδὴ ἡ ἱστορία μας εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἀνώμαλες καταστάσεις, ὡς ἐρευνητῆς καί κληρικὸς ἔμαθα καλά, ὅτι ἡ ἀναγκαστική συνύπαρξη δέν εἶναι τὸ πρόβλημα, ἀλλὰ ἡ ταύτιση μέ ὁποιοδήποτε ἄνομο καθεστῶς, ὅπως ἡ δικτατορία. Ὅπως πάλι δέν εἶναι ἥρωας αὐτὸς πού ἐν ὀνόματι κάποιας ἄλλης παραταξιακῆς ἐξαρτήσεως πολεμεῖ μέν τὴν δικτατορία, ἀποδεικνύεται ὁμως στή συμπεριφορὰ του δικτα-

τορικότερος πολλῶν δικτατόρων.

Ἄλλ' ἄς μὴν προχωρήσω ἄλλο. Ἡ καλὴ θέληση καί ἡ διάθεση συνεργασίας γιά τὸ καλὸ τοῦ Ἔθνους ἐξομαλύνει καί τίς δυσκολότερες καταστάσεις. Θὰ διέδλεπα εἰλικρίνεια καί λεβεντιά, ἂν ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή πλησίαζαν «κάποιοι» τὸν Μακαριώτατο καί συζητοῦσαν γιά ὅλα αὐτὰ μαζί του. Ἄλλ' αὐτὸ δέν ἐγινε, δυστυχῶς. Ἄρα;

2) Σύμφωνα μέ τὴν ὀρθόδοξη παράδοση πῶς συνυπῆρχαν παλαιότερα ἐκκλησία καί κράτος;

Εἶναι μεγάλο καί μακρόβιο τὸ πρόβλημα, διότι ἀρχίζει ἀπὸ τὸν Δ' αἰῶνα (Μ. Κωνσταντῖνος). Οἱ ἅγιοι Πατέρες καί Ὁρθόδοξοι Ἱεράρχες καθιέρωσαν μιὰ τακτική, σύμφωνη μέ τὴ φύση καί τὴν ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας, καί μέσα στό πνεῦμα τῆς συναλλαγίας καί συνεργασίας τῶν δύο «διακονικῶν ἐξουσιῶν» τοῦ «αὐτοκράτορος» λαϊκοῦ σώματος. Ὅταν ὁ πολιτικὸς χῶρος προσπαθοῦσε νά φιμώσει τὸν «πνευματικὸ-ἐκκλησιαστικὸ», τότε ὁ ἐκκλησιαστικὸς χῶρος ἀπαντοῦσε μέ τὴ μέχρι τοῦ μαρτυρίου μαρτυρία (π.χ. ἱερός Χρυσόστομος). Καί μὴν ξεχνᾶμε, ὅτι πάντα ὁ ἐκκλησιαστικὸς χῶρος εἶναι ἕτοιμος γιά τὸ μαρτύριο...

Ἀπὸ τὴν ἴδρυση τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους (1830) ὁ εὐρωπαϊκὸς μετασχηματισμὸς μᾶς ἔκανε νά περάσουμε ἀπὸ τὴν σκληρὴ πολιτικοκρατία στή «νόμω κρατοῦσα πολιτεία», μιὰ πολιτεία δηλαδή πού θέλει νά ἔχει σὲ ὅλα τὸ «πάνω χέρι». Ἡ ἐκκλησιαστικότητα ἢ μὴ τῶν Ἱεραρχῶν μας ρύθμιζε κατὰ καιροὺς τίς συμπεριφορὰς τους. Ὑπῆρξαν περίοδοι ἐντάσεων, ἀλλὰ καί ἄριστης συνεργασίας, ὄχι ὡς σιωπηρᾶς ὑποταγῆς τῆς συνάλληλης ἐκκλησιαστικῆς Διακονίας στίς θελήσεις τῶν πολιτικῶν ἡγετῶν, ἀλλὰ ὡς πρόθυμη συνέργεια, σὲ πνεῦμα ἐθνικῆς ἐνότητος. Ποιά πολιτεία μπόρεσε νά ἀντιδράσει ποτέ στόν ἐθνικὸ ρόλο τοῦ Ράσου κατὰ τὸν Μακεδονικὸ Ἀγῶνα, τὸ «Κυπριακὸ», στὰ πρόσφατα συλλαλητήρια γιά τὸ «Μακεδονικὸ» ἢ καλύτερα «Σκοπιανὸ» πρόβλημα; Ὅταν σώζεται ἐκατέρωθεν ἡ ἐθνικὴ συνείδηση, ἢ συνεργασία εἶναι πάντα ἐφικτή. Αὐτὸ χρειαζόμεθα καί σήμερα. Ὁ Καταστα-

τικός Χάρτης της Ἐκκλησίας μας (ν. 590/1977) μὲ τὸ β' ἄρθρο του ὀρίζει σαφῶς τὰ ὅρια αὐτῆς τῆς συνεργασίας (καὶ τῆ θεματικῆς). Θὰ ἔλεγα δὲ, ὅτι εἶναι πρὸς ὄφελος μιᾶς ἐθνικῆς εὐαισθητοποιημένης Πολιτείας, πράγματα πού αὐτὴ δὲν μπορεῖ νὰ διατυπώσῃ (διότι τότε θὰ ἐδημιουργεῖτο διπλωματικὸ πρόβλημα), νὰ τὰ ἐκφράξῃ εὐχετικά καὶ ποιμαντικά, ὁ ἐκκλησιαστικὸς χῶρος, πού δὲν κάνει πολιτικὴ καὶ διπλωματία καὶ διακρατεῖ τὸν πλεόν ἄδολο καὶ ρεαλιστικὸ πατριωτισμό. Γι' αὐτὸ δὲν μιλεῖ ποτὲ γιὰ χαμένες πατρίδες, ἀλλὰ γιὰ ἀλησμόνητες. Ὁ ἐκκλησιαστικὸς χῶρος ξέρεῖ καὶ διακηρύττει, ὅτι τὰ σύνορά μας δὲν εἶναι κυρίως γεωγραφικά, ἀλλὰ κλείνονται στὴν καρδιά μας. Ἐκεῖ ζεῖ ἀκέραιη ἡ Ἑλλάδα, ὡς Ρωμηοσύνη. Στὸ κάτω-κάτω κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς ἐπιβάλῃ μιὰ γλώσσα πού θὰ ἐγκρίνεται ἀπὸ τοὺς ἀπάτριδες «Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωῦ» καὶ ὄλες τὶς συναφεῖς ξενοκίνητες ὀργανώσεις!

3) Ὑπάρχει μὴ πολιτικὸς λόγος; Πῶς θὰ χαρακτηρίζατε τὶς ὁμιλίες τοῦ Ἀρχιεπισκόπου;

Πόγος μὴ πολιτικὸς δὲν ὑπάρχει, ὅπως καὶ στάση ἀπολιτικὴ δὲν ὑπάρχει. Βέβαια ἄλλο «πολιτικὸς» καὶ ἄλλο «κομματικὸς». Μήπως ὅμως καὶ ὁ «ἐκκλησιαστικὸς» (ὄχι κληρικαλιστικὸς) λόγος δὲν εἶναι καθαρά «πολιτικὸς»; Ἡ Ὁρθοδοξία δὲν ἔχει λόγο ἀποκλειστικά «θρησκευτικὸ», ἀλλὰ «κοινωνικοπολιτικὸ», ἀφοῦ ἡ μόνη ἀναφορὰ τῆς εἶναι ἡ θέση τῶν πιστῶν μέσα στὴν συγκεκριμένη κοινωνία. Ἡ πορεία πρὸς τὴν «αἰώνια πατρίδα», τὴν μόνη ἀληθινή, κατὰ τὸν Πατροκοσμᾶ, συντελεῖ μὲν στὸ νὰ νοιώθουμε σὰν «ξένοι» στὴν ἐπίγεια πατρίδα μας (Πρὸς Διόγνητον ἐπιστολή) καὶ «πάροικοι» (προσωρινοί). Δὲν μειώνει ὅμως στὸ ἐλάχιστο τὴν ἀγάπη πρὸς τὴν ἐπίγεια πατρίδα, στὴν ὁποία μπορούμε νὰ πραγματωθῶμε ὡς «τέκνα τοῦ Θεοῦ» (Πράξ. 17,26) καὶ νὰ ζοῦμε μέσα σὲ μιὰ πελώρια μητρικὴ ἀγάπη. Λέγει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος: «Μητέρα τιμᾶν τῶν ὁσίων (εἶναι ἱερὸ νὰ τιμᾶς τὴν μητέρα σου). Μήτηρ δέ, ἄλλη μὲν ἄλλου, κοινὴ δὲ πάντων μήτηρ πατρὶς» (ἐπιστ. 37). Ἔτσι ἐκφράζεται ὁ ἑλλη-

νορθόδοξος πατριωτισμός, πού συνεχίζει τὴν ἴδια συνείδηση τοῦ Σωκράτους («Μητρός τε καὶ πατρός καὶ τῶν ἄλλων προγόνων ἀπάντων τιμιώτερόν ἐστιν ἢ πατρίς, καὶ σεμνότερον καὶ ἀγιώτερον παρὰ θεοῖς καὶ ἀνθρώποις, τοῖς νοῦν ἔχουσι» (Πλάτωνος Κρίτων)).

Ὡς πρὸς τὸ β' μέρος τοῦ ἐρωτήματός σας θὰ παρατηρήσω, ὅτι πάντα μεγάλη σημασία ἔχει τὸ «πῶς» τοῦ λόγου ἢ τῶν πράξεών μας. Κατὰ τὸν ἀδιάψευστο πατερικὸ λόγο, «τὸ καλόν ἐστὶ καλόν, ἐὰν καλῶς γένηται!» Εἶναι ποιμαντικὸ αἶτημα ἢ ἐπιλογή τῶν καταλλήλων (μὴ παρεξηγήσιμων καὶ παρερμηνεύσιμων) ὄρων ὡς καὶ ὁ τρόπος (ῥυθμός) τοῦ λόγου μας (παρακλητικά, πατρικά, ταπεινὰ καὶ ἀγαπητικά). Γιὰ τὸ πρῶτο εἶναι χαρακτηριστικὸ τὸ παράδειγμα τοῦ Πατροκοσμᾶ: Μιλώντας γιὰ τὸν «Ἀντίχριστο» ἔλεγε ὅτι εἶναι δύο. Τὸν ἕνα τὸν ὀνόμαζε (=ὁ Πάπας). Τὸν ἄλλον τὸν ὑπαινισσόταν («αὐτὸς πού εἶναι πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μας»), διότι καραδοκοῦσε ὁ τύραννος Σουλτάνος. Τὸ ἴδιο πρέπει νὰ γίνεται, ὅπου ὑπάρχει ἔστω καὶ ὑποψία «σουλτανικοῦ» πνεύματος, ὅπως λ.χ. στὴ γειτονικὴ Ἀλβανία! Γιὰ τὸ δεύτερο ἀρκεῖ ὁ προγραμματικὸς λόγος τοῦ Ἀπ. Παύλου πρὸς τοὺς Ποιμένες: «Ὑμεῖς ἐπίστασθε... πῶς μεθ' ὑμῶν τὸν πάντα χρόνον ἐγενόμην, δουλεύων τῷ Κυρίῳ μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης καὶ δακρύων καὶ πειρασμῶν... Οὐκ ἐπαυσάμην μετὰ δακρύων νουθετῶν ἕνα ἕκαστον ὑμῶν» (Πράξ. 20, 18-19, 31).

Ὁ Μπυφὸν ἔλεγε: «τὸ ῥυθμὸς εἶναι ὁ ἀνθρώπος!» Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ δεχόμεθα τὴ φυσικότητα κάθε ἀνθρώπου. Σ' αὐτὸ τὸ πλαίσιο κατανοοῦνται οἱ λόγοι τοῦ Μακαριωτάτου, ὅπως καὶ ἡ πρόσκλησή του στὰ νιάτα, πού οἱ ἀνίδεοι τὴν παρεξήγησαν! Κατὰ τὸν Ἀπ. Παῦλο «δεχόμεθα ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, ὅπως ὁ Χριστὸς μᾶς δέχθηκε» (Ρωμ. 15,7), μέσα στὴν ἀκαθαρσία δηλαδὴ καὶ ἁμαρτία μας. Συνεπῶς ὀρθοδοξότατη καὶ ἐκκλησιαστικότερη ἢ κίνηση τοῦ Μακαριωτάτου πρὸς τὴν νεολαία μας. Ἐπιτυχία δὲν θὰ εἶναι νὰ θγάλομε ἐμεῖς βίαια τὰ σκουλαρίκια ἀπὸ τὰ νεανικά αὐτιά, ἀλλὰ νὰ τὰ πετάξουν οἱ ἴδιοι οἱ νέοι, ὅταν καταλάβουν ὅτι «ἐν Χριστῷ» τοὺς εἶναι ἄχρηστα.

Οι θρησκευτικές ελευθερίες και τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα τῆς «Pax Americana»

Διαβάσαμε στὸν ἡμερήσιο τύπο: «Τὸ Ἄμερικανικό Κογκρέσο ψήφισε νομοσχέδιο πού ἐκτιμᾶται ὅτι θά ξεσηκώσει θύελλα ἀντιδράσεων ἀπό συμμάχους τῶν Ἑνωμένων Πολιτειῶν, ἀφοῦ προβλέπει ἐπιβολή κυρώσεων σέ ὅσες χῶρες δέν συμμεριστοῦν τίς θέσεις τῆς Οὐάσιγκτον γιά πλήρη ἀναγνώριση τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας τῶν πολιτῶν τους. Ἡ Ἀμερικανική Βουλή τῶν Ἀντιπροσώπων νιοθέτησε κατὰ πλειοψηφία νομοσχέδιο πού οὐσιαστικά θά ἐπιτρέψει τήν ἐπιβολή διπλωματικῶν καί οἰκονομικῶν κυρώσεων σέ κράτη πού ἡ Οὐάσιγκτον θεωρεῖ ὅτι παραβιάζουν τίς θρησκευτικές ἐλευθερίες. Εἶχε προηγηθεῖ, κατά μία μέρα, ἡ ψήφιση ἀπό τή Γερουσία τῆς Πράξης τῆς Διεθνoῦς Θρησκευτικῆς Ἐλευθερίας». («Ἐλευθεροτυπία» 12 Ὀκτωβρίου 1998).

Σχόλιο: Εἶναι μᾶλλον βέβαιο, ὅτι ἡ ὑπεράσπιση τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων καί τῶν θρησκευτικῶν ἐλευθεριῶν ἀπό τήν μόνη πλέον παγκόσμια ὑπερδύναμη, τίς Η.Π.Α., θά ἀποτελέσει πρόσχημα γιά τήν προώθηση πολιτικῶν στόχων. Ἡ ἐπιλεκτική ἀναφορά στά ἀνθρώπινα δικαιώματα καί τίς θρησκευτικές ἐλευθερίες θά ἀποτελέσει μοχλό πίεσεως γιά τήν προώθηση τῶν στόχων τῆς «Νέας Ἐποχῆς» καί τῆς Pax Americana. Αὐτό προοιονίζεται ἡ μέχρι τώρα δράση τοῦ «παγκόσμιου χωροφύλακα τῆς Νέας Τάξεως Πραγμάτων», τῶν Η.Π.Α. καί τοῦ Ν.Α.Τ.Ο., στὸν «πόλεμο τοῦ κόλπου» τὸ '92 καί στή συνέχεια στὸν πόλεμο στή Βοσνία.

Ἐνῶ ἕνας ἀκόμη πόλεμος ἐτοιμάζεται στή γειτονιά μας, στό Κοσσυφοπέδιο, οἱ αὐτόκλητοι καί κατ' ἐπιλογὴν ὑπερασπιστές τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων καί τῶν θρησκευτικῶν ἐλευθεριῶν καί μάλιστα «διά τῆς ἐπιβολῆς διπλωματικῶν καί οἰκονομικῶν

κυρώσεων», χαϊδεύουν τήν Τουρκία, ἐνῶ σιωποῦν ἔνοχα στό δράμα τῆς Κύπρου γιά 24 χρόνια τώρα.

Ἡ Πανθρησκειακή Φιέστα στή Ρουμανία

Δυστυχῶς τὸ Πατριαρχεῖο Ρουμανίας, συνεχίζοντας τήν οἰκουμενιστική του πλευρά, μᾶς ἐπεφύλαξε στά τέλη Αὐγούστου ἄλλη μιά δυσάρεστη ἐκπληξη. Προσεκλήθησαν ἐπίσημως ἀπό τὸν Πατριάρχη ὅλες οἱ Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες σέ πανθρησκειακό συνέδριο στό Βουκουρέστι.

Ἐτεροδόξοι καί ἑτερόθρησκοι ἀπό ὅλα τὰ μήκη καί πλάτη τῆς γῆς συνέρρευσαν στή Ρουμανική πρωτεύουσα γιά τὸ σκοπὸ αὐτό.

Ὁ θρησκευτικός συγκρητισμὸς τῆς «Νέας Ἐποχῆς» σ' ὅλο του τὸ μεγαλεῖο, μέσα ἀπό συμπροσευχές, τελετές, ἐκδηλώσεις καί ὁμιλίες.

Τὸ θέμα τοῦ «συνεδρίου»: «Εἰρήνη εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ». Εἰρήνη, βέβαια, ὅπως τήν ἐννοεῖ ἡ «Νέα Ἐποχή». Δηλαδή, προώθηση τοῦ «δράματος» τῆς συνενώσεως τῶν θρησκειῶν σέ μιά δαιμονική πανθρησκεία.

Εὔγε στὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χριστόδουλο, ὁ ὁποῖος, ἐκφράζοντας τήν αὐτοσυνειδησία τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ μας καί τοῦ κλήρου, ἀρνήθηκε νά συμπράξει ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος στήν πανθρησκειακή φιέστα.

Δυστυχῶς, ὅλες οἱ ἄλλες Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες συμμετέχον, εἴτε διὰ τῶν προκαθημένων των, εἴτε δι' ἀντιπροσώπων.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Γεωργίας, ὅταν εἶδε ποῦ παγιδεύθηκε, εἶχε τὸ θάρρος νά ἀποχωρήσει καταγγέλοντας τήν ἐκδήλωση καί τοὺς ἐμπνευστές της. Στήν ἀξιεπαινη αὐτὴ στάση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Γεωργίας καί στό κείμενο πού ἐξέδωκε, θά ἀναφερθοῦμε ἐκτενέστερα, σὺν Θεῷ, στό ἐπόμενο τεῦχος.

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Διμηνιαία ἔκδοση τοῦ συλλόγου «ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ»

Ἐκδότης - ὑπεύθυνος κατὰ τὸν νόμο: Μοναχὸς Ἀρσένιος Βλιαγκόφτης

Συνδρομὲς προαιρετικές.

Ἐπιστολές - Συνδρομὲς: Μοναχὸν Ἀρσένιον Βλιαγκόφτην,

Τ.Θ. 18407

540 03 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ